

1

In het hart van het dorp stond het imposante, oude kasteel, met torens die zo scherp leken als potloodpunten. Dit was de thuishaven van Drakenlisk, de magische school waar jonge leerlingen tot hun twintigste levensjaar werden onderwezen. De Opperheks, trots op haar rol, regeerde hier met onbetwiste autoriteit. De atmosfeer droeg de erfenis van eeuwenoude magie, met elixers en spinnenwebben die de grote lokalen sierden.

De leerlingen, gehuld in hun gewaden, zaten in een wijde cirkel rond de ketel, aandachtig luisterend naar de verhalen van de machtige heks. Met haar vingers gespreid maakte de Opperheks cirkelende bewegingen boven de heksenketel, terwijl ze onverstaanbare woorden fluisterde.

‘Zo zal het geschieden!’ riep ze, haar stem doordringend en vol vertrouwen in de kracht van de magie.

Een kleine explosie deed een rookwolk ontstaan die bijna verblindend was voor de rest van de heksen en tovenaars. De Opperheks bracht namelijk een beschermingspreuk tot stand om haar leerlingen een belangrijke les bij te brengen. Morgen stond er een toets op het programma, en de Opperheks stond bekend als onverbiddelijk als het ging om fouten tijdens examens. Een onvoldoende was simpelweg onacceptabel. Ze slaakte een zucht van opluchting en keek de groep rond.

‘Jullie kunnen gaan. Vergeet niet deze spreuk goed te leren. Je weet maar nooit wanneer je hem nodig hebt.’

Terwijl de groep wegliep, bleef Enara achter. De jonge heks hield haar boek stevig tegen haar borst gedrukt; er zat haar duidelijk iets dwars.

‘Enara Zwart? Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg de Opperheks met een vriendelijke glimlach.

‘Morgen is een belangrijke dag,’ zei ze zachtjes. ‘Tijdens de maancereemonie worden mijn magische krachten officieel erkend.’ Enara keek zenuwachtig naar de grond. Het was een eeuwenoude traditie dat de krachten van een heks of tovenaars op hun achttiende verjaardag werden gezegegend door de Opperheks. Hoewel ze hun krachten al vanaf jonge leeftijd hadden, gaf de ceremonie hen de zegen om die de rest van hun leven te mogen gebruiken.

‘Dat is toch fijn, Enara?’ probeerde de Opperheks bemoedigend.

‘Ik had gewild dat mijn ouders er waren. Dat ze trots op me konden zijn en me een knuffel konden geven na de ceremonie,’ zuchtte Enara. Veertien jaar geleden waren haar ouders gestorven tijdens Vuurzicht, een

jaarlijks evenement waarbij een toernooi werd gehouden tussen de meest krachtige tovenaars en heksen. Ze moesten allerlei obstakels overwinnen, waaronder het vertonen van hun persoonlijke gave, het uitspreken van spreuken met een toverstaf en het uitvoeren van kunstjes met een bezem. De gave van de heksen varieerde enorm. Zo kon haar moeder de tijd stilzetten, iets waar andere heksen jaloers op waren. Haar moeder was geliefd, dat beseftte Enara maar al te goed.

Op de laatste dag van Vuurzicht herinnerde Enara zich nog levendig hoe ze als vierjarige toeschouwer aanwezig was. Het plein bruisde van magie en opwindning, met tovenaars die adembenemende kunstjes vertoonden in hun wapperende gewaden. Kraampjes vulden de straten en op het grote veld waren er wedstrijden om te zien wie het snelst kon vliegen. Alles was vredig, tot plotseling de paniek uitbrak. Iemand was gebeten. De vampiers, die verbannen waren uit het Heilige gebied van de heksen, drongen binnen en zaaiden dood en verderf onder de coven. Ook Enara's ouders vielen ten prooi aan hun meedogenloze aanval. Haar moeder, die de kracht bezat om de tijd stil te zetten, werd overrompeld door de bovennatuurlijke snelheid van de vampiers voordat ze haar gave kon gebruiken. Niemand was opgewassen tegen de razendsnelle aanval van de vampiers, en Enara's ouders werden voor haar ogen vermoord.

Sinds die tragische dag had de Opperheks Vuurzicht verboden, hopen dat de herinnering aan de traumatische gebeurtenis zou vervagen. Maar diep van binnen wist ze dat dat een onmogelijke taak was. Voorzichtig legde ze haar hand op Enara's rug.

'Dit is jouw lot, Enara,' sprak de Opperheks, terwijl een bemoedigende glimlach haar lippen krulde.

Enara ontmoette haar blik en zag de geruststellende glans in de ogen van de Opperheks.

'Als heksen hebben we allemaal ons lot. Jouw ouders zijn gestorven tijdens Vuurzicht, en dat was voorbestemd. Ze rusten nu op een vredige plek. Ze zijn de Wijzen die over ons waken,' sprak ze met kalme zekerheid.

'Maar het voelt nog steeds oneerlijk,' fluisterde Enara.

Op dat moment werd de oude, krakende deur geopend en verscheen er een verlegen meisje in de deuropening. Ze droeg hetzelfde uniform als Enara, maar haar rode haar stak fel af tegen Enara's zwarte lokken.

'Wat is er, Millie?' vroeg de Opperheks, haar aandacht gericht op het meisje.

Met een vriendelijke glimlach en haar tas om haar schouder begroette Millie hen hartelijk. Zij en Enara waren al van jongs af aan beste vriendinnen, en hun band was alleen maar sterker geworden naarmate ze ouder werden.